



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 24/2021-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Teodora Tekela 6742/23, Trnava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Tpo 52/2020 z 20. októbra 2020 a takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a z dôvodu nedostatku právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

## **O d ô v o d n e n i e :**

### **I.**

#### **Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. decembra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Teodora Tekela 6742/23, Trnava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Tpo 52/2020 z 20. októbra 2020 (ďalej len „namietané uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené trestné stíhanie pre zločin skrátene dane a poistného podľa ustanovení § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c) a ods. 4 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a zločin daňového podvodu podľa ustanovení § 277a ods. 1, ods. 2 písm. c) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona, pričom v rámci uvedeného trestného stíhania bol sťažovateľ uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) z 18. marca 2018 vzatý do väzby, z ktorej bol neskôr prepustený uznesením okresného súdu z 21. decembra 2018, ktorým bola jeho väzba nahradená alternatívnym opatrením – dohľadom probačného a mediačného úradníka za súčasného uloženia niektorých primeraných povinností a obmedzení v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Sťažovateľ bol následne 16. septembra 2020 podľa § 86 ods. 1 Trestného poriadku predbežne zadržaný policajtom a uznesením okresného súdu sp. zn. 3 Tp 92/2020 z 18. septembra 2020 vzatý podľa § 80 ods. 3 Trestného poriadku opäť do väzby s odkazom na ustanovenia § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku, pričom podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nebola jeho väzba nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka, kde toto rozhodnutie bolo zdôvodnené skutočnosťou, že sťažovateľ

obmedzenia stanovené rozhodnutím okresného súdu z 21. decembra 2018 porušoval. O sťažnosti podanej proti uvedenému uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd namietaným uznesením, ktorým ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ argumentuje, že pre obmedzenie jeho osobnej slobody 16. septembra 2020 zadržaním podľa § 86 ods. 1 Trestného poriadku neboli podľa jeho názoru splnené podmienky. Poukazuje na znenie citovaného ustanovenia Trestného poriadku, podľa ktorého ak je daný niektorý z dôvodov väzby podľa § 71 citovaného zákona a pre neodkladnosť veci nemožno rozhodnutie o väzbe vopred zadovážiť, môže policajt obvineného zadržať predbežne sám. V nadväznosti na to dôvodí, že práve podmienka, že pre neodkladnosť veci nebolo možné rozhodnutie o väzbe vopred zadovážiť, nebola v jeho prípade splnená. Sťažovateľ uvádza, že v uvedený deň, keď k zadržaniu došlo, sa zúčastnil výsluchu na okresnom súde, ktorý sa týkal rozhodovania o jeho návrhu na zrušenie povinností a obmedzení, ktoré mu boli uložené uznesením okresného súdu z 21. decembra 2018 ako náhrada jeho väzby, pričom po ukončení tohto konania, ktoré sa skončilo zamietnutím tohto jeho návrhu, po tom ako opustil budovu okresného súdu, bol zadržaný políciou. Domnieva sa, že rozhodnutie o väzbe bolo možné zadovážiť práve v priebehu označeného konania okresného súdu. Podľa jeho mienky boli konajúce súdy rozhodujúce o väzbe, tak okresný súd, ako aj krajský súd v namietanom uznesení, povinné sa splnením podmienky neodkladnosti v zmysle citovaného § 86 ods. 1 Trestného poriadku zaoberať, čo však neurobili, a preto je podľa názoru sťažovateľa namietané uznesenie krajského súdu v uvedenom smere nepreskúmateľné. Sťažovateľ vidí v uvedenej okolnosti porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy.

4. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o jeho veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy namietaným uznesením krajského súdu, predmetné uznesenie krajského súdu zrušil a vrátil mu vec sťažovateľa na ďalšie konanie a priznal mu tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

## II.

### Východiskové ústavnoprávne normy

5. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním, o postavení jeho sudcov a ich bezúhonnosť ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

### III.

#### Posúdenie vecí ústavným súdom a jeho závery

9. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy namietaným uznesením krajského súdu, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť podaná proti prvostupňovému uzneseniu o opätovnom vzatí sťažovateľa do väzby.

10. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

11. Ústavný súd v kontexte okolností vecí sťažovateľa hneď v úvode poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy a v ustanovení § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorý limituje vzťah ústavného súdu ku všeobecným súdom a z ktorého okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (pozri napr. III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03, III. ÚS, III. ÚS 425/2018).

12. Ústavný súd bez toho, aby sa zaoberal opodstatnenosťou sťažovateľovej argumentácie, je toho názoru, že argumentáciu, ktorú prednáša sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, mohol v záujme ochrany svojich namietaných práv uplatniť už v konaní pred všeobecnými súdmi, ktoré rozhodovali o jeho opätovnom vzatí do väzby, čo však sťažovateľ neurobil. Vyplýva to z obsahu zápisnice o väzobnom výsluchu sťažovateľa pred okresným súdom z 18. septembra 2020, ako aj z obsahu namietaného uznesenia

krajského súdu, v odôvodnení ktorého sa uvádza, že sťažovateľ sťažnosť, ktorú podal proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu z 18. septembra 2020, nijako neodôvodnil.

13. Vzhľadom na skutočnosti uvedené v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia a s odkazom na prezentovanú ustálenú judikatúru ústavného súdu odmietol ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

14. S ohľadom na uvedené bolo o ústavnej sťažnosti sťažovateľa potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2021

Peter Molnár  
predseda senátu